

προστασία και

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΠΑΔΑΜΑΝΤΗ

ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΒΑΦΗ
ΣΤΟΝ ΒΡΕΤΤΑΚΟ, ΤΟΝ ΠΑΣΙΑΡΔΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΟΝΤΗ

Στη σημερινή μου εισήγηση θά 'θελα να σταθώ στην Παναγία ως καταφυγή και προστασία πάντων ημών, αλλά και ως στοργική μητέρα, στον κόσμο τούτο της δοκιμασίας και του θανάτου, με ένα τρόπο απαλό και τρυφερό ανθρώπινο, ξεκινώντας από τον Παπαδιαμάντη και πηγαίνοντας στον Καβάφη και τον Βρεττάκο, καθώς και στον Πασιαρδή και στον Μόντη, από τον τόπο της λογοτεχνίας της Κύπρου.

Θά 'θελα πρώτα, λοιπόν, να σταθώ σ' ένα διήγημα του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη με τον τίτλο «Το Αγνάντεμα», που θα επιχειρήσω να το διαβάσω αποσπασματικά, κατά τρόπο διακειμενικό, παραλλήλως προς. το ποίημα «Δέησις» του Κ. Π. Καβάφη, το ποίημα «Δυό μητέρες νομίζουν πώς είναι μόνες στον κόσμο», δεόμενες κι αυτές του Νικηφόρου Βρεττάκου και τα ποιήματα «Η Παναγιά» του Μιχάλη Πασιαρδή και «Η Παναγιά στο Μόρφου» του Κώστα Μόντη, ως παραδείγματα μιας εξόχως απαλής και ανθρώπινης πρόσληψης της Παναγίας μας. Που είναι αυτή της θαλπωρής. Και της παραμυθίας.

Έχουμε τη μορφή και η παρουσία της Παναγίας Θεοτόκου, όπως προβάλλει κατά ένα τρόπο τρυφερό, ανθρώπινο, απαλό, διακριτικό, στον τόπο της λογοτεχνίας. Κατά ένα τρόπο καθημερινό. Όπως μας δίδαξε ο άγιος Ρωμανός ο Μελωδός. Ή ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, με εκείνη την ποίηση που μας κατέλιπε. Είναι εδώ οι δοκιμαζόμενοι και θλιβόμενοι και διά τούτο δεόμενοι προς την Παναγία άνθρωποι, που παραμένει η καταφυγή και η προστασία μας, με ένα τρόπο διαχρονικά στοργικό και μητρικό. Γι' αυτό κι αγκαλιά της η στοργική και η συμμετοχή της στά στά πάθη μας.

[Διαβάστε το υπόλοιπο κείμενο εδώ...](#)

Πηγή: churchofcyprus.org.cy